

Den demokratiska nationalstaten är hotad

Vi har haft demokrati i Sverige cirka 100 år där grundbultarna har varit, och är, tryck- och åsiktsfrihet, samvets- och religionsfrihet, allmän rösträtt och likhet inför lagen. Det har varit en självklar hållning för den folkliga majoriteten. Det kan vara befogat att påpeka att det var den framväxande frikyrkligheten under 1800-talets senare hälft, med baptismen i främsta ledet, som banade vägen för detta betydelsefulla samhällsskick. Detta, för de flesta svenskar, självklara samhällsbygge utsätts nu för påfrestningar sedan ett tjugotal år tillbaka, mycket på grund av en allt mer internationell politik.

Nationalism och globalism

I årets valrörelse har begreppet nationalism legat som en tung filt över den allmänna debatten, och det nu låsta politiska läget blottar den sedan länge underliggande konflikten mellan nationalism och globalism. Dess frontlinje skär rakt igenom partier och även familjer. Nationalism är ett mångtydigt begrepp. I negativt mening kan det definiera en politisk ideologi, som i 1930-talets Nazityskland, även om det i nazismen också finns ett globalistiskt drag, eller en rasbiologi, som den överlägsna ariska rasen, en utbredd ideologi i Sverige på 1920 och 30-talen. Sådant tar de flesta avstånd ifrån. Men nationalism kan också innebära något positivt, som en naturlig kärlek till landet jag är född i. Där alla (oavsett hudfärg eller religiös tro) har ett gemensamt ansvar i byggandet av välfärdsstaten och där alla har samma orubbliga värde. Man behöver inte skämmas över att känna tacksamhet för sitt land. Tvärt om. Sveriges främsta symbol är en korsprydd flagga som är ett vittnesbörd om vår kristna historia. Att Gud räknar med nationer, avgränsade för olika folk, är något positivt som bekräftas i Nya testamentet. (Apg. 17:24-27; Matt. 25:31ff.; Upp. 21:24). Naturligtvis betyder inte detta att politiker med en nationalistisk hållning, som värnar om sitt lands suveränitet och självbestämmande och samtidigt värnar om andra länders suveränitet, alltid gör rätt saker. Även dessa fattar ibland dåliga beslut.

Denna hållning utmanas allt tydligare i dag, av den s. k. globalismen, även det ett mångtydigt begrepp. Det finns olika typer av globalistiska strömmingar med både politiska och religiösa förtecken. Visst, världen har krympt, samtidigt som problemen i världssamfundet blivit mer närgångna för alla. Därför behövs gemensamma lösningar på svåra utmaningar, vilket ter sig naturligt och riktigt. Det behöver dock inte betyda att nationernas suveränitet uppluckras, vilket kan befaras i vår tid. Vi hör ofta människor definierar sig som världsmedborgare – vi är en enda stor familj – hellre än att man är svensk. Men varje människa har en medfödd nationalitet (se i ditt pass!) med ett naturligt och främsta ansvar för sitt hem, sitt land.

I kristna sammanhang kan samma attityd ta sig uttryck i att ”alla är Guds barn”. Om man därmed menar att alla människor är skapade av Gud, till hans avbild, kan det finnas en viss relevans i uttrycket. (Apg. 17:28,29). Men menar man att alla, utan medveten relation till Gud, kommer till himlen så stämmer det inte. Det är inte vad Bibeln lär. Till fariseerna sa Jesus: ”Ni har djävulen till er fader. Och vad er fader har begär till, det vill ni göra.” (Joh. 8:44). Det står också, ”Men åt alla dem som tog emot honom (Jesus) gav han rätt att bli Guds barn”. (Joh. 1:12). Guds barn, i praktisk mening, är bara den som blivit född av Anden genom överlåtelse och tro på Jesus som Guds son. (Joh. 3:5-7). Men även det globala perspektivet finns i Bibeln. Guds rike är ett evigt rike (2 Petr. 1:11), överallt verksamt genom Guds Ande och finns representerat i varje överlåten kristen. (Luk. 17:20,21). Jesus befallde lärjungarna att gå ut i **hela världen** och där förkunna Guds rike för hela skapelsen. (Mark. 16:15,16).

En global maktelit

Det finns sedan 70 år tillbaka ett flertal ”hemliga” samtalsklubbar där samhällets toppar i politik och näringsliv samlas för att utbyta tankar om världsläget och ge direktiv till att handla i en viss riktning. Sådana är The Council on Foreign Relations, The Trilateral Commission, Royal Institute of International Affairs, Club of Rome och The Bilderberg Group. I dessa sällskap har man koll på presidenter, ministrar, media osv., och har stora möjligheter att utöva makt över dessa. USA:s

tidigare presidenter, Bill Clinton och Barak Obama, var fostrade av makteliten och gick i deras ledband.

Under senare år har en vokabulär med maktanspråk blivit tydligare bland världens toppolitiker. Det kan indikera mer av överstatlighet där enskilda länder körs över i olika frågor. Några exempel. 2015 sa Frankrikes dåvarande president Francois Hollande: *"De 19 länder som använder euron behöver en egen regering med en budget och ett parlament för ett bättre samarbete i lösningen av den grekiska krisen. ... Vad som hotar oss är inte för mycket Europa, utan för lite av det."*

Även ECB:s ordförande Mario Draghi, EU-kommissionens ordförande Jean-Claude Juncker och EU-gruppens ordförande Jeroen Dijsselbloem har gjort uttalanden i samma riktning.

I februari 2015 uttalade sig Christiana Figueres, chef för FN:s klimatprogram, och sa: *"Detta är förmodligen det svåraste uppdrag vi någonsin har åtagit oss, vilket avser att avsiktligt ombilda den ekonomiska utvecklingsmodellen för första gången i mänsklighetens historia. Den modell som regerat sedan den industriella revolutionen för 150 år sedan."*

Sådana uttalanden visar att världens makthavare strävar mot mer av centralisering i politiken. Och om "gräsrötterna" motsätter sig detta ligger det nära till hands att tänka sig att tvångsmedel av olika slag kommer att användas. I valrörelsen sa liberalernas ledare Jan Björklund: *"Då flyktingar och klimatet hotas måste vi stå upp för globaliseringen och EU ...;"*

"Vi släpper inte fram någon regering som inte ger oss inflytande över viktiga beslut och lagändringar." sa Jimmy Åkesson dagen efter valet.

Oroande i sammanhanget är att flera riksdagspolitiker har deltagit och deltar i slutna, odemokratiska sällskap, såsom Bilderbergergruppen, Romklubben och den globalistiska tankesmedjan Trilaterala kommissionen (TK). Här har Fredrik Reinfeldt (M), Stefan Löfven (S) och Anders Wijkman (KD) varit med. Den senare har uttalat sig positivt om att demokratiska stater måste samlas i en världsregering. I TK är gymnasieminister Anna Ekström (S), Centerledaren Annie Lööf, förre talmannen Urban Ahlin (S) samt Carl Bildt (M) medlemmar. Ett sådant medlemskap kan inte vara förenligt med att vara demokratiskt folkvald i riksdagen!

FN-projektet Agenda 2030

Fredagen den 25 september antog FN en ny handlingsplan, Agenda 2030 – globala mål för hållbar utveckling, en plan som påven gav sitt fulla stöd med förhoppning om att den ska tjäna till världssamfundets förbättring. Handlingsplanen ersätter den, sedan 1992 aktuella handlingsplanen Agenda21, och började implementeras den 1 januari 2016.

Agenda 2030 är ett omfattande och ambitiöst projekt som består av 17 globala mål med 163 delmål och omfattar i stort allt som rör livet på jorden. Syftet är att få till en hållbar utveckling för världssamfundet och moder jord. Målsättningen är att FN:s samtliga 193 nationer ska bejaka dessa mål och arbeta för att de blir genomförda i det egna landet. På ytan ser det bra ut, för vem vill inte ha en bättre värld med rättvisare villkor och en fredlig gemenskap osv. Dock ställer jag mig frågan – är det inte utopi att tro att världens nationer kommer att klara att genomföra dessa mål på femton år? Då Stefan Löfven besökte FN i syfte att lobba för Sveriges kandidatur till Säkerhetsrådet. Den 26 september 2015, anknöt han till de nya utvecklingsmålen i Agenda 2030 och sa bland annat: *"FN har en central roll i svensk utrikespolitik."* Han uppehöll sig särskilt vid klimatmålet och sa: *"Mitt mål är att Sverige ska vara bland de första länderna som är fria från fossila bränslen. Vad världen behöver nu är beslutsamhet så att målen kan börja fullföljas."*

Löfven menade att Sveriges medlemskap i Säkerhetsrådet skulle kunna bidra till att lösa konflikterna i Mellanöstern och vara pådrivande när det gäller genomförandet av utvecklingsmålen. Med andra ord har den socialistiska regeringen strävat efter att få bli en del av den absoluta makteliten! I enlighet med denna strävan ligger nog förklaringen till flera ställningstagande man gjort under denna mandatperiod. Det märkliga beslutet att, som första europeiska land, erkänna en palestinsk stat kan ses mot den bakgrunden. Sveriges kandidatur till säkerhetsrådet var ett av skälen till att Stefan Löfven inte ville avgå i december 2014 då krisen i riksdagen blivit akut. Det hade ju politiskt sett varit det mest logiska. I stället beslutade riksdagen om den s k DÖ-överenskommelsen. Agenda 2030 har hittills inte blivit mycket uppmärksammat i våra media. Frågan är vilken roll

Sverige kommer att spela i genomförandet av handlingsplanen? Enligt utrikesminister Margot Wallström och biståndsminister Isabella Lövin, *"tar Sverige tillsammans med nio andra länder ett särskilt ansvar för genomförandet av Agenda 2030 och dess mål, som tillsammans skapar bättre förutsättningar för den enskilda människans liv, och vår planets överlevnad. ... Som en av de största bidragsgivarna är vi tydliga med våra förväntningar på effektivitet och resultat."* (Metro 26/10 2015).

De som arbetat fram projektet är 27 högintelligenta personer som utvalts av FN:s generalsekreterare Ban Ki-Moon. Dessa är förmodligen frimurare och medlemmar i någon av de kända, samtidigt "hemliga" sällskap. Varför lanseras handlingsplanen just nu? Eller rättare sagt. Varför ser vi den största flyktingvågen sedan 2:a världskriget strömma upp över Europa just nu? Jo, på grund av turbulensen i Mellanöstern som eskalerat de senaste fem åren, och som vi inte känner slutet på. Jag tror att dessa händelser hänger ihop. Varför har FN:s sändebud inte haft någon framgång i sina fredsanssträngningar i Syrien? Och varför har inte FN:s säkerhetsråd kommit överens om att stoppa president Assad i hans masslakt på sina egna medborgare? Kan det bero på att en global maktelit har inflytande på storpolitiken? Denna arbetar nämligen utifrån mottot, **"framskapa ordning genom att främja kaos!"** Ju mer kaotiskt världssamfundet ter sig, ju lättare är det att argumentera för globala lösningar och mer centralisering.

För entusiaster och navia människor kommer säkert FN-projektet att verka lockande, men för de skeptiska (som jag) kommer det att krävas mycket övertalning, för att inte säga tvång, för att få dem att engagera sig. Somliga tror att Sverige är ett experimentland för Bilderberggruppens verksamhet och Agenda 2030. (Läs min artikel "Sveriges roll i en ny världsordning" längre ner på denna flik).

Flyktingsrömmen ett tidstecken

Varför sker denna flyktingström över Europa, som pågått de senaste fem åren? Det har framför allt sin förklaring i inbördeskriget i Syrien som är inne på sitt sjunde år. Detta krig är i sig en gåta med flera bottnar. Alla försök till medling mellan parterna har misslyckats. Jag ser inte denna flyktingvåg som en "normal" händelse orsakat av ett " normalt " krig.

Är det Gud som ligger bakom att 100 000-tals vuxna och barn, av vilka merparten är muslimer, sprids över katolska och protestantiska länder för att där omvändas till kristendomen? Det tror inte jag. Gud har en tanke med att människorna spritts över jorden och att de ska bo inom de gränser som Han stakat ut. (Apg. 17:24-27). Visserligen har människor alltid flyttat på sig, oftast på grund av att man har svårt med sitt livsuppehälle. Det kallas arbetskraftsinvandring, men det är något helt annat än det vi nu ser med denna flyktingvåg. Nu är det människor som fördrivs från sina hem på grund av ondskans och hatets makt.

Det är med andra ord djävulen som ligger bakom dessa grymheter, därför han vill stjäla, slakta och döda. (Joh. 10:10). Han vill skapa kaos i världssamfundet därför att han vet att hans tid är kort innan Jesus kommer för att upprätta sitt rike. Jag vill påstå att Sveriges regering och myndigheter aningslöst och okunnigt gått i djävulens fälla med sin storvulna retorik, att alla som flyr från krig och dödshot är välkomna till vårt land. Sverige är det land som tar emot flest flyktingar per capita. I spåren av detta har vi fått mer problem och en tilltagande splittring i samhället vilket också avspeglar sig i den pågående processen att få till en regering.

Barcelondeklarationen 1995

Orsaken till den splittrade situation vi nu har i Sverige och EU är inte bara Syrienkriget. Situationen har sitt upprinnelse i det som hände efter Yom Kippur-kriget 1973 då arabstaterna invaderade Israel från norr och söder men blev mirakulöst besegrade av Israel. Några år därefter samlades arabländerna och EG-länderna till samtal om bland annat politik- och säkerhetsfrågor, ekonomiskt partnerskap och kulturell förståelse. Där enades man om att EU skulle öppna upp för invandring från den muslimska världen och att underlätta för islam att kunna verka i EU-länder.

Dessa samtal följdes upp 1995 då EU och ett tiotal arabstater skrev under den så kallade Barcelondeklarationen, som kom att ligga till grund för Euro-Mediterranean Partnership. Det var samma år som Sverige blev medlem i EU. Närvarade vid undertecknandet av detta dokument var

dåvarande utrikesminister, tillika vice statsminister Lena Hjelm-Wallén (S). Tre år senare fastställdes detta i regeringspropositionen 1998/99:57. Där står: ”I enlighet med beslut av Europeiska unionens råd den 8 juni 1995 inledde Europeiska kommissionen förhandlingar om ett nytt avtal mellan Europeiska gemenskaperna (EG) och deras medlemsstater å ena sidan och Jordanien å den andra. Det nya avtalet skall ersätta samarbetsavtalet som ingicks mellan parterna år 1977. ... Barcelonadeklarationen, vilken antogs i Barcelona den 27-28 november 1995 av de femton EU-medlemsstaterna, de elva Medelhavsstaterna utanför unionen samt av den palestinska myndigheten. Deklarationen, som omfattar tre kapitel, syftar till ett samarbete som skall säkra fred och säkerhet samt politisk och social stabilitet i kombination med en positiv ekonomisk utveckling i Europa och i Medelhavsregionen.” Detta verkar vara en bidragande orsak till massinvandringen av mestadels muslimer till Europa som pågått de senaste åren.

Jag tror det är mot den bakgrunden man kan förstå berömda uttalanden av våra toppolitiker. När valrörelsen 2014 inleddes den 16 augusti stod dåvarande statsministern Fredrik Reinfeldt på Norrmalmstorg och sa: *”Jag vädjar till svenska folket att öppna sina hjärtan för att välkomna migrantströmmar under de kommande åren. ... /Därför/ finns det inte något reformutrymme kvar i statsbudgeten på grund av stigande migrationskostnader.”* Somliga menar att det var orsaken till att Moderaterna förlorade valet och att Sverigedemokraterna gick framåt.

Vid en manifestation på Medborgarplatsen den 6 september 2015, till stöd för flyktingar som kommit till Sverige, sa Stefan Löfven: *”Mitt Europa bygger inte murar!”* Det var något han fick ångra ett år därefter, då han istället talade om att vi måste ha koll på våra gränser.

I TV-programmet Agenda i september 2011 sa (försade sig?) Annie Lööf att hon kunde tänka sig att, *”30 miljoner skulle kunna invandra till Sverige framöver.”* Lööf tillhör de verkligt ultraliberala! EU-kommissionären Cecilia Malmström (L) hade ansvar för bland annat asyl- och migrationsfrågor mellan 2010 och 2014. Hon har gjort sig känd som en ultraliberal inom EU och drivit på för ökad invandring till EU. I sitt arbete för invandring har hon haft nära samarbete med EU-kommissionären för immigrationsfrågor Peter Sutherland (tidigare ordförande i Trilaterala kommissionen).

Ungraren George Soros

En som har engagerat sig i flyktingfrågan är ungraren och miljardären George Soros, som tillhör den globala makteliten. Han är delaktig i organisationen NGO (Non-Governmental Organization), och driver stiftelsen ”Open Society Foundation”. Soros, som låg bakom valutaspekulationerna mot den svenska kronan på 1990-talet, anklagas för att finansiera den illegala invandringen till EU. Bland annat har Soros vänsterliberala så kallade icke-statliga organisationer, NGO:er, verkat för att Ungern ska öppna gränsen för fri invandring. Dessutom har Soros sponsrat en handbok för illegal immigration till EU. Han har föreslagit att varje EU-land ska betala 15.000 EUR för varje immigrant årligen och att staterna ska ta lån (delvis från hans finansinstitut) för att finansiera detta. I en namnlista på medlemmar i NGO, som läckt ut, finns namn på svenska EU-politiker från de flesta riksdagspartier (undantaget SD): Lars Adaktusson (KD), Anna Maria Corazza Bildt (M), Malin Björk (V), Peter Eriksson (MP), Fredrick Federley (C), Christopher Fjellner (M), Gunnar Hökmark (M), Olle Ludvigsson (S), Jens Nilsson (S), Soraya Post (FI), Bodil Seballos (MP), Marita Ulvskog (S) och Cecilia Wikström (L).

I Ordspråksboken 28: 2 står det: *”Ett land i uppror får många herrar, men genom en klok och förståndig man skapas varaktig ordning”*. Jag är övertygad om att det är mellan ett globalistiskt och nationalistiskt tänkesätt som den ideologiska konflikten kommer att stå den närmaste tiden. Hur det ska sluta är en öppen fråga. Vi kristna har ett stort ansvar i kallelsen att vara ljus och salt i samhället och i förbönerna för *”konungar och all överhet, och för alla människor”*. (1 Tim.2:1-4) Låt oss ta det på största allvar!

Claes-Göran Bergstrand. 18-10-11.